

Εισήγηση του γραφείου της Π.Ε. του NAP στο Πανελλαδικό Σώμα

Αγαπητές

συντρόφισσες και σύντροφοι, φίλοι και φίλες!

Συζητάμε για το υποκείμενο της αντικαπιταλιστικής πάλης και της κομμουνιστικής απελευθέρωσης την πιο κατάλληλη στιγμή. «Συνωμότησαν» έτσι τα γεγονότα που τούτη η συζήτηση αποκτά άλλη σημασία και διάσταση. Κι αυτό γιατί γίνεται «εν θερμώ». Όχι σε δοκιμαστικό σωλήνα, αλλά σ' ένα ιστορικό μεταίχμιο που κυοφορεί συνταρακτικές αλλαγές, αναδεικνύει κορυφαία ερωτήματα κι επαναφέρει με δραματικό τρόπο το ιστορικό δίλημμα της Ρόζας: «Σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα;».

Γίνεται στο φόντο της βαθιάς και ιστορικής καπιταλιστικής κρίσης, που επιμένει 3,5 χρόνια μετά τις πρώτες ομοβροντίες της, της κανιβαλικής απάντησης του κεφαλαίου, της καταβύθισης της ΕΕ -με το δημοσιονομικό σύμφωνο και το σύμφωνο για το ευρώ- σε μια άβυσσο πολύ πιο αντιδραστική, εκμεταλλευτική και ιμπεριαλιστική, του πολέμου που έχουν κηρύξει οι αστικές τάξεις όπου γης στα δημοκρατικά δικαιώματα, των ενδοκαπιταλιστικών ανταγωνισμών για το Ιράν, την Αρκτική, τη θάλασσα της Νότιας Κίνας και τις σπάνιες γαίες. Και, βεβαίως, στο πολύ πιο εκρηκτικό έδαφος που διαμορφώνουν αυτές οι τάξεις στην Ελλάδα. Την Ελλάδα που, μετά το Μνημόνιο 2 και τη νέα δανειακή σύμβαση, μπαίνει σε ποιοτικά νέα φάση και τείνει να εξελιχθεί σε «κρανίου τόπο» για τα δικαιώματα των εργαζομένων και της νεολαίας, σε όαση κερδοφορίας για το ελληνικό κεφάλαιο, τους τοκογλύφους του χρηματοπιστωτικού συστήματος, τις πολυεθνικές, σε «πεδίο βολής» της νεοαπολυταρχικής κυριαρχίας των σύγχρονων τυράννων και δυναστών των λαών.

Τούτη η συζήτησή μας, ταυτόχρονα, **αντλεί «πληροφορίες και υλικό» από το συγκλονιστικό αγωνιστικό δίχρονο των εργαζομένων της χώρας μας**, που δεν έχει κλείσει τον κύκλο του, αφού εν τω μεταξύ πέρασε από απεργίες, πλατείες, παρελάσεις, συνολικούς ή επιμέρους αγώνες, φάσεις πλημμυρίδας ή άμπωτης, στιγμές εκρήξεων αλλά και βασανιστικών μα ελπιδοφόρων υπόγειων διεργασιών.

«Αναπνέει» στον φρέσκο αέρα της αραβικής άνοιξης, της Πουέρτα δελ Σολ, του κινήματος

«Καταλάβετε τη Γουόλ Στριτ», του Γουισκόνσιν, των χαλυβουργών της γαλλικής «Αρσελόρ Μιτάλ» και της δικής μας «Χαλυβουργίας», των Γάλλων μαθητών που κινητοποιήθηκαν για τη σύνταξη των γονιών τους, των λατινοαμερικάνικων υβριδίων και των αντι-ΕΕ σκιρτημάτων.

Διασταυρώνεται με τις αναζητήσεις, τις αγωνίες και τους πειραματισμούς χιλιάδων αγωνιστών του κινήματος, πολλών ανήσυχων αγωνιστών της Αριστεράς -ειδικά εκείνων έχουν θητεύσει στην κομμουνιστική Αριστερά ή αυτών που στήριξαν πρόσκαιρα τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά η ψυχή και η καρδιά τους χτυπούν αντικαπιταλιστικά κι επαναστατικά-, με τον ανεπανάληπτο γαλαξία των πολιτικών θεωρητικών, πολιτισμικών ή άλλων συλλογικοτήτων και πρωτοβουλιών που αναζητούν μια σύγχρονη χειραφετητική προοπτική και προσθέτουν με αυθεντικό και ιστορικά πρωτότυπο τρόπο και νέες πινελιές στον σύγχρονο πίνακα της προοπτικής αυτής.

Αλλά, πάνω απ' όλα, **αναμετριέται με το εξαιρετικά επίκαιρο και απολύτως πειστικό ερώτημα που απασχολεί χιλιάδες, εκατομμύρια εργαζομένων και νέων: «Υπάρχει άλλος δρόμος απέναντι στη σύγχρονη καπιταλιστική βαρβαρότητα, στο σφαγείο κυβερνήσεων, ΕΕ, ΔΝΤ, κεφαλαίου;»**. Κι αν ναι, «ποιος είναι αυτός, ποιο είναι το πρόγραμμά του, πώς θα τον κατακτήσουμε, ποιοι φορείς, ποια υποκείμενα θα τον επιβάλλουν;». Ή κι αλλιώς: «Γιατί δεν τα καταφέραμε ως τώρα να βάλουμε φραγμό στην αχαλίνωτη επίθεση; Τι παραπάνω ή τι διαφορετικό μπορεί και πρέπει να γίνει για να την ανατρέψουμε, να ανοίξουμε τις πύλες μιας άλλης προοπτικής;».

Αυτή η τελευταία πλευρά ανεβάζει πολύ τον πήχη των καθηκόντων και των ευθυνών μας. **Απαιτεί να περιγράψουμε με πλούτο το δικό μας πρόγραμμα, τη δική μας άποψη για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης, την επανάσταση, την εξουσία και τον κομμουνισμό στον 21ο αιώνα**, για τους δρόμους, τα μέσα και τους φορείς που θα τον κάνουν πράξη. Για όλα εκείνα (πρόγραμμα για όλες τις καμπές της ταξικής πάλης, αντικαπιταλιστικό μέτωπο-πόλος, ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα ως καρδιά ενός πλατιού αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής, επαναστατική θεωρία και πολιτισμός) που κάνουν τον κομμουνισμό ένα «πραγματικό κίνημα που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων» κι όχι μια αφηρημένη έκθεση ιδεών για τα αραχνιασμένα κομματικά γραφεία. Κι είναι αυτό ένα από τα μεγάλα μας κενά που ανέδειξε η συζήτηση προς το Σώμα και πρέπει να καλυφθεί το επόμενο διάστημα.

Αυτή η πλευρά, ταυτόχρονα, μας υπενθυμίζει κάτι θεμελιώδες: το ζήτημα του επαναστατικού υποκειμένου είναι άρρηκτα δεμένο με το ζήτημα της επανάστασης. Μ' άλλα λόγια, είναι επίκαιρο αν είναι επίκαιρο το ζήτημα της επανάστασης και της κομμουνιστικής απελευθέρωσης, αν είναι επίκαιρος ο δρόμος μιας επαναστατικής τακτικής που θα μας οδηγήσει εκεί.

Το ζήτημα της επανάστασης, όμως, δεν είναι απλώς επίκαιρο· αναδύεται πειστικά από κάθε κρίκο των σύγχρονων κοινωνιών. Και μάλιστα, με όρους που μπορούν να το μετατρέψουν από χιλιαστική επαγγελία περιθωριακών μειοψηφιών σε μαζικό επαναστατικό κοινωνικοπολιτικό ρεύμα εκατομμυρίων. Αναδύεται από το μεγάλο σοκ του καπιταλισμού-Φουκουσίμα, την ιστορικών διαστάσεων κρίση που κλονίζει συθέμελα όχι μόνο το ποσοστό κέρδους αλλά και το πολιτικό του σύστημα, όχι μόνο τις αξίες της ελεύθερης αγοράς και της ιδιωτικής πρωτοβουλίας αλλά και τις σημαίες της ανταγωνιστικότητας, της «παγκοσμιοποίησης» και της ΕΕ.

Αναδύεται, παράλληλα, από την κανιβαλική στρατηγική του κεφαλαίου για την υπέρβαση της κρίσης, που αποκτά ένα πολύ πιο αποκρουστικό πρόσωπο στην Ελλάδα την ίδια ώρα που καταδικάζει το 20% των Γερμανών εργαζομένων να ζει με μισθούς 400 ευρώ, απροσμέτρητους εργάτες στην Κίνα να εργάζονται με ένα ευρώ μεροκάματο κι εκατομμύρια μεταναστών να ξεριζώνονται για ένα κομμάτι ψωμί. Αναδύεται, τέλος, από την πλατιά, πλέον, πεποίθηση εκατομμυρίων εργαζομένων σε όλο τον κόσμο ότι ακόμη κι αν οι αναπτυξιακοί δείκτες ξεφύγουν από την ταλάντωσή τους γύρω από τη ζώνη του μηδενός -πράγμα δύσκολο- αυτό δεν θα βγάλει τους εργαζόμενους από την «κοιλιάδα των δακρύων».

Αυτή ακριβώς η πραγματικότητα είναι που **επαναφέρει στο προσκήνιο το ερώτημα και την πρόκληση μιας πορείας πέρα από τον καπιταλισμό, το αίτημα της επανάστασης, την περιπέτεια της κομμουνιστικής απελευθέρωσης**. Αυτή είναι που βάζει στο χρονοντούλαπο της ιστορίας όχι τον κομμουνισμό αλλά τις ανιστόρητες προφητείες περί «τέλους της ιστορίας» κι αιωνιότητας του καπιταλισμού. Αυτή είναι που μοιάζει να υπερβαίνει -χωρίς, προφανώς, να ξεχνά- το

άλλο μεγάλο σοκ, την κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού», για να ανοίξει την πόρτα των νέων επαναστατικών αποπειρών - αποπειρών που, πάντως, οφείλουν να αναμετρηθούν με την εμπειρία του ανύπαρκτου «υπαρκτού» και του διεθνούς ΚΚ, να στοχαστούν κριτικά κι αυτοκριτικά πάνω στο πώς το μεγαλείο της Οκτωβριανής Επανάστασης κατέληξε σ' ένα ιδιόμορφα εκμεταλλευτικό καθεστώς και στην τραγωδία του 1989.

Η επανάσταση και η κομμουνιστική απελευθέρωση δεν είναι, ωστόσο, μόνο αναγκαιότητα, είναι και δυνατότητα της εποχής μας. Μια δυνατότητα που αναβλύζει από την «καρδιά» του πιο «άκαρδου» καπιταλιστικού κόσμου. Που απορρέει από τον τεράστιο υλικό και πνευματικό πλούτο που έχει συσσωρεύσει η ανθρώπινη εργασία του χεριού και του πνεύματος, από τα νέα δεδομένα των τεχνολογιών και των επικοινωνιών (που προφανώς έχουν πάνω τους το ίχνος της καπιταλιστικής λογικής), από την απογείωση του διεθνούς καταμερισμού εργασίας, από την ύπαρξη της πιο πολυάριθμης, μορφωμένης, διεθνοποιημένης, έμπειρης και ικανής να διαχειριστεί και να διευθύνει την παραγωγή εργατικής τάξης.

Επιπλέον, **σήμερα η αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης, η επανάσταση και η κομμουνιστική απελευθέρωση είναι μια αδιαμφισβήτητη τάση των εξελίξεων, των πολιτικών συσχετισμών.** Μια τάση που αναδύεται τόσο από την κίνηση των «πάνω» όσο και από την κίνηση των «κάτω». Μας το υπενθυμίζουν αυτό ο πρόεδρος του ΣΕΒ όταν με κάθε ευκαιρία θέτει το δίλημμα «Ευρώπη ή σταλινικό αριστερό χάος», το πρωτοσέλιδο του *Βήματος* που θαρρεί πως εκβιάζει με το «Ευρώπη ή... επανάσταση», αλλά και ο Καρατζαφέρης που θέτει το ερώτημα ακόμη πιο ωμά: «Ευρωπαϊκή προοπτική ή κομμουνισμός;». Μας το θέτουν όμως και χιλιάδες συναγωνιστές με τους οποίους περπατάμε μαζί καθημερινά στους δρόμους του αγώνα, αλλά και οι ανεμοστρόβιλοι των διεθνών κινημάτων αμφισβήτησης της αγοραίας εκμεταλλευτικής κοινωνίας: «Τι θα γίνει αν φύγουμε από την ΕΕ; Ποια θα ήταν μια άλλη κοινωνική προοπτική; Μπορούμε να ζήσουμε διαφορετικά;».

Πώς ν' αποφύγεις αυτό το ερώτημα όταν σου το θέτουν σήμερα, τώρα, και ο διπλανός σου και ο αντίπαλός σου; Πώς να κρυφτείς μπροστά στην οξύτητα και την πειστικότητα που παίρνει; Θα σηκώσουμε το γάντι τούτης της πρόκλησης ή θα εγκαταλείψουμε το πεδίο της μάχης «σαν άλλοι δραπέτες», σαν ριψάσπιδες των σύγχρονων ταξικών και πολιτικών μαχών;

Το ΝΑΡ προτείνει τον πρώτο δρόμο. Είναι, ίσως, πιο επίπονος και απαιτητικός, σίγουρα όμως είναι πιο συναρπαστικός κι ελπιδοφόρος. Είναι αυτός που ανταποκρίνεται στους λόγους για τους οποίους στρατευθήκαμε στην υπόθεση μιας κοινωνίας χωρίς καταπίεση, εκμετάλλευση, αποξένωση κι εξουσία. Είναι ο μόνος δρόμος που μπορεί να παρέμβει ενεργητικά υπέρ της εργατικής χειραφέτησης στην ασύλληπτων διαστάσεων κοινωνική σύγκρουση που ωριμάζει. Ο δρόμος που μπορεί να επιταχύνει -κι όχι να αναμένει με ντετερμινιστική αυτάρκεια- τις καμπές της ταξικής πάλης και τα επαναστατικά γεγονότα που κυοφορεί αυτή η σύγκρουση, να προετοιμάσει τους όρους μιας προλεταριακής νίκης, να μετατρέψει αυτές τις καμπές -μετά την ανατροπή της αστικής κυριαρχίας και το τσάκισμα του αστικού κράτους- σε απαρχή μιας εργατικής εξουσίας, μιας κοινωνίας μετάβασης προς τον κομμουνισμό. Κι είναι αυτό -το ζήτημα της επαναστατικής διαδικασίας, των οργάνων της εργατικής πολιτικής και της εξουσίας- ένα ακόμη ζήτημα που αναδείχτηκε από τις συζητήσεις και απαιτεί περαιτέρω επεξεργασία.

Αγαπητοί σύντροφοι και συντρόφισσες!

Οι εξελίξεις και διεργασίες που αναδεικνύουν την επικαιρότητα, την αναγκαιότητα, τη δυνατότητα και την τάση της επανάστασης και του κομμουνισμού, αναδεικνύουν και την αναγκαιότητα, τη δυνατότητα και την επικαιρότητα του επαναστατικού υποκειμένου στο σύνολό του - κι ιδιαίτερα της κομμουνιστικής οργάνωσης. Σε αυτή την πρόκληση επιχειρούμε να απαντήσουμε με το Σώμα και τις πρωτοβουλίες που θα πάρουμε ή θα στηρίξουμε μετά απ' αυτό τόσο για το κόμμα με τη στενή έννοια, όσο και για το συνολικό πολιτικό μέτωπο και την αντικαπιταλιστικής τάση και δράση της εργατικής τάξης.

Δεν κοιτάξαμε σε αυτή μας την προσπάθεια από μέσα προς τα έξω. Δεν τη δρομολογήσαμε θέλοντας

απλώς να βελτιώσουμε «τα του οίκου μας», να ανασυγκροτήσουμε και να διευρύνουμε τη δική μας οργάνωση. Το επιδιώκουμε, ασφαλώς κι αυτό. Κυρίως, όμως, επιδιώξαμε να κοιτάξουμε από έξω προς τα μέσα. Καταθέσαμε μια άποψη για το ρόλο, τα χαρακτηριστικά, το οργανωτικό πλαίσιο ενός σύγχρονου κόμματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης, και τη θέσαμε στη δοκιμασία της εσωργανωτικής και της δημόσιας συζήτησης. Κι ακόμη, βάλαμε ως μέτρο και κριτήριο της συζήτησης αυτής τη συνάντηση με όλους τους συντρόφους που ανιχνεύουν το στόχο μιας ανασυγκρότησης της επαναστατικής θεωρίας, πράξης και οργάνωσης ως όρο και για την ανατροπή της επίθεσης αλλά και για μια νέα άνοιξη των επαναστατικών ιδεών και κινήματων στην εποχή μας. Γιατί, προφανώς, αυτό το τιτάνιο καθήκον είναι έργο που δεν μπορεί να το επωμιστεί μόνο του το NAP, αυτοαναγορευόμενο υπερφίαλα στο κόμμα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης που απαιτεί η εποχή - το NAP, όμως, επιδιώκει να συμβάλλει ουσιαστικά και αποφασιστικά σε έναν τέτοιο στόχο.

Γι' αυτό ακριβώς δεν επιλέξαμε μια περίκλειστη, υγειονομικά αποστειρωμένη συζήτηση εντός των οργανώσεων του NAP και της ν.ΚΑ. Αντί να απαγορεύσουμε τα Facebook και τα Twitter, ρίξαμε τα στενά οργανωτικά τείχη -όσο μας επέτρεπαν τα πυκνά καθήκοντα της περιόδου κι οι δικές μας αδυναμίες- κι επιδιώξαμε τη μέθεξη. Τη μέθεξη με όσους νοιώθουν και πιστεύουν ότι τους αφορά αυτή η πρόκληση. Αυτή τη μέθεξη θα την υπηρετήσουμε και μετά το Σώμα, με συγκεκριμένες πρωτοβουλίες.

Πιο συγκεκριμένα, **προτείνουμε τη διοργάνωση ως το καλοκαίρι ενός θεωρητικού συμποσίου με αφορμή τα 110 χρόνια του Τι να κάνουμε;, με στόχο να συζητήσουμε τα ζητήματα του κομμουνιστικού κόμματος στην εποχή μας κι ένα ανάλογο διεθνές θεωρητικό συμπόσιο** το φθινόπωρο με θέμα το σύγχρονο περιεχόμενο της κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Δεύτερον, θα εργαστούμε ώστε -μαζί με τους συντρόφους, τις συλλογικότητες, τις οργανωμένες δυνάμεις που έχουν παραπλήσιες αναζητήσεις- να προχωρήσουμε στη δημιουργία ενός συνδέσμου, μιας ανοιχτής κίνησης κομμουνιστικής ανασυγκρότησης με τρεις υποτομείς δράσης (θεωρία, πολιτική στρατηγική, πολιτισμός), ενός πρώτου μεσοπρόθεσμο βήματος που θα συνεισφέρει στον κομμουνιστικό φορέα που απαιτεί η εποχή μας.

Δεν αναζητούμε καρικατούρες και κομμουνιστικά κακέκτυπα νέας κοπής, δεν πετάμε στα σύννεφα, ούτε κλείνουμε τα μάτια μπρος στη μεγάλη και τρικυμισμένη θάλασσα που χωρίζει το σημερινό μας παρόν και την απεραντοσύνη των σκοπών μας. Έχουμε συνείδηση των ορίων που θέτουν η δύναμη και η κοινωνική δικτύωσή μας, οι ανεπάρκειες στο επίπεδο της θεωρητικής τεκμηρίωσης και των διεθνών σχέσεων, η κατάσταση του κινήματος και της Αριστεράς. Ταυτόχρονα, όμως, έχουμε και βαθιά την πεποίθηση της ανάγκης και της δυνατότητας, που δίνουν στην προσπάθειά μας μια υλική, αντικειμενική υπόσταση κι όχι έναν εσθιελικό χαρακτήρα. Και πάνω απ' όλα έχουμε την πεποίθηση πως χωρίς ένα μικρό πρώτο μικρό βήμα, ποτέ κανένας μεγάλος σκοπός δεν θα γίνει πράξη

Με ανάλογο τρόπο σκεφτόμαστε και για τις πρωτοβουλίες που επιβάλλεται να πάρουμε ή να στηρίξουμε και για τις υπόλοιπες πλευρές του επαναστατικού υποκειμένου. Πλευρές που αρθρώνονται με το κόμμα διαλεκτικά· όχι με μια λογική ομόκεντρων κύκλων αλλά με μια λογική τεμνόμενων και αλληλεπιδρώντων επιπέδων· όχι με το πνεύμα της τυπικής χρονικής προτεραιότητας της μιας σε σχέση με την άλλη, αλλά με την αυθεντικότητα της ίδιας της ζωής, του «κάθε βήμα πραγματικού κινήματος αξίζει όσο μια ντουζίνα σχέδια επί χάρτου», της ανισόμετρης ανάπτυξης κάθε πλευράς του υποκειμένου. Γιατί έχουμε συνείδηση πως για να ηττηθεί η αντιδραστική επίθεση κυβέρνησης, ΕΕ, ΔΝΤ, κεφαλαίου χρειάζονται αποφασιστικά βήματα σ' όλες τις πλευρές του επαναστατικού υποκειμένου, σ' όλους τους δρόμους μετασηματισμού της εργατικής τάξης σε «τάξη δι' εαυτήν» κι όχι στο κόμμα μόνο. Χρειάζεται, με άλλα λόγια και η τακτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και η στρατηγική της κομμουνιστικής απελευθέρωσης και όχι μόνο το ένα. Κι άρα, χρειάζεται ένα κόμμα κομμουνιστικό που δεν θα είναι μόνο φορέας της στρατηγικής και της θεωρίας, αλλά θα είναι φορέας και της επαναστατικής τακτικής, μαχητικός πρωτεργάτης του μετώπου -της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, εν προκειμένω- και του κινήματος, της πάλης για να σπάσει το συνεχές της αντιδραστικής επίθεσης, να μπει μια κόκκινη σφήνα στο καταθλιπτικό σκηνικό που στήνουν οι Παπαδήμιοι κι οι Σαμαράδες, η Μέρκελ κι ο Δασκαλόπουλος, ο Ρεν κι η Λαγκάρντ.

Με αυτή την έννοια προωθούμε τη λογική μας και σε ότι αφορά τον αντικαπιταλιστικό πόλο-μέτωπο και σε ότι αφορά την τόσο αναγκαία σήμερα ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος. Θεωρούμε, μάλιστα, ότι τα βήματα στην υπόθεση του κόμματος λειτουργούν ενισχυτικά και όχι ανασχετικά ή αντιπαραθετικά και στην υπόθεση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και του πόλου και στην υπόθεση του κινήματος. **Δίνουν φτερά στο εγχείρημα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ενισχύουν εκείνα τη στοιχεία της που απαντούν στους πιο βαθιούς προβληματισμούς των αγωνιστών που τη στηρίζουν,** προσδίδουν σταθερότητα και συνέχεια, διευκολύνουν τις μετατοπίσεις και την ευρύτερη συσπείρωση δυνάμεων.

Αγαπητοί σύντροφοι και συντρόφισσες!

Για αρκετούς που κράτησαν δεκαετίες ολόκληρες και κρατούν και σήμερα ψηλά τις σημαίες του κομμουνισμού, όντας ανένταχτοι ή ενταγμένοι σε κάποια συλλογικότητα σταθερά ή πρόσκαιρα, το ζήτημα της κομμουνιστικής οργάνωσης έχει απαντηθεί ιστορικά, η θεωρία του κόμματος έχει γραφτεί τελεσίδικα, περίπου όπως οι Δέκα Εντολές στις πέτρινες πλάκες του Μωυσή. Άρα, καθήκον μας είναι να την κάνουμε πράξη - αποκαθαρμένη, έστω, από τις όποιες στρεβλώσεις. Θεωρούμε περιορισμένη και περιοριστική μια τέτοια οπτική. Όχι γιατί δεν υπάρχει θέμα αποκάθαρσης της θεωρίας και της πράξης για το κόμμα από τις στρεβλώσεις του κομμουνιστικού ρεφορμισμού, της διαχειριστικής Αριστεράς και των αναρχικών ή κινηματίστικων ρευμάτων. Αλλά γιατί δεν αρκεί μόνο αυτό.

Χρειαζόμαστε σήμερα κάτι πολύ περισσότερο. **Χρειαζόμαστε μια τομή ανάλογης ποιότητας με εκείνη που έκαναν στην εποχή τους το Μανιφέστο και το Τι να κάνουμε;** Μια τομή που θα υπερβαίνει το χρεοκοπημένο χθες και θα απαντά στο απαιτητικό σήμερα και αύριο. Και για να την πραγματοποιήσουμε, χρειάζεται κάτι πολύ περισσότερο από το να αναπαράγουμε απλώς το Μανιφέστο και το Τι να κάνουμε; ή -ακόμη χειρότερα- τα εγχειρίδια του παραδοσιακού ΚΚ κάθε απόχρωσης.

Χρειάζεται να αναστοχαστούμε πάνω σ' όλη τη μαρξιστική θεωρητική παράδοση για το υποκείμενο, στις θεωρητικές συζητήσεις των επαναστατών στις αρχές του 20ού αιώνα αλλά και πριν και μετά, στις παρακαταθήκες των κατοπινών επαναστατών και του '68, στην αποτίμηση του ευρωκομμουνισμού, του αναρχισμού, της αυτονομίας και των ελευθεριακών, στις οργανωτικές πρακτικές όλων αυτών - κι όχι μόνο του «ορθόδοξου» ΚΚ.

Χρειάζεται παράλληλα να στοχαστούμε πάνω στα δεδομένα του σύγχρονου καπιταλισμού και της ταξικής πάλης. Πάνω στη φυσιογνωμία και τους όρους πολιτικοποίησης της εργατικής τάξης, στα χαρακτηριστικά και τις δομές της σύγχρονης παραγωγής, και σ' εκείνες του κράτους, των υπερεθνικών κι αυτοδιοικητικών μηχανισμών της αστικής εξουσίας. Αλλά και πάνω στις τάσεις, τις διεργασίες, τα στοιχεία που φέρνουν στο προσκήνιο τα ξεσπάσματα των εργαζομένων στη χώρα μας, στην Ευρώπη, στη Μέκκα του καπιταλισμού, τις ΗΠΑ, στις αραβικές χώρες, στη μακρινή Κίνα.

Τέλος, χρειάζεται, μια τολμηρή, απαιτητική -κι ας είναι επώδυνη, αρκεί να είναι δημιουργική- αυτοκριτική των δικών μας εγχειρημάτων, που πλέον βρίσκονται όχι στη νηπιακή αλλά στην εφηβική ηλικία. Κι ως ΝΑΡ επιχειρούμε κάτι τέτοιο στο Κείμενο Εργασίας. Και το επιχειρούμε υπό δημόσια θέα και έλεγχο, δίνοντας το λόγο όχι μόνο στα μέλη μας, αλλά και στους συντρόφους που πορεύτηκαν σε παράλληλους ή τεμνόμενους δρόμους μ' εμάς από το ρήγμα του '89 και μετά.

Γι' αυτούς τους λόγους αντιμετωπίζουμε το ζήτημα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης -και του κόμματος που της αντιστοιχεί- με όρους επαναθεμελίωσης κι ανασυγκρότησης, με μια οπτική που δίνει το βάρος στην τομή, χωρίς ωστόσο να εμφορείται από μια λογική παρθενογένεσης ή να μηδενίζει τις μεγάλες στιγμές και τις εμπειρίες του κομμουνιστικού μας παρελθόντος.

Αγαπητοί σύντροφοι και συντρόφισσες, φίλες και φίλοι!

Η αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης, που αποτελεί τον πυρήνα της τακτικής μας, η επανάσταση, που ολοκληρώνει την τακτική μας και τη γεφυρώνει με τη στρατηγική, και

ο κομμουνισμός, η στρατηγική μας επιδίωξη, δεν αποτελούν μια ηθική επίκληση, ένα αφηρημένο ιδεώδες, μια επιθυμία. Αν τα αντιμετωπίζαμε έτσι, θα μέναμε καθηλωμένοι στην προϊστορία του κομμουνισμού, στον ουτοπικό σοσιαλισμό, και οι απόψεις μας δεν θα είχαν την παραμικρή ελπίδα να γίνουν μαζικό κοινωνικοπολιτικό ρεύμα. Τέτοια ικανότητα έχουν μόνο οι ιδέες, οι πολιτικές «γραμμές» που συνδέονται με υλικά συμφέροντα, συλλογικές κοινωνικές ανάγκες.

Μ' αυτή την έννοια, στρέφουμε την προσοχή μας στη σύγχρονη εργατική τάξη και τη θεωρούμε ως την κοινωνική δύναμη που -μαζί με τους συμμάχους της- μπορεί να δώσει υλική υπόσταση στο στόχο της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης, στην επανάσταση και τον κομμουνισμό. Παίρνουμε υπόψη μας τις εμπειρίες των αραβικών εξεγέρσεων, των πλατειών, του «Καταλάβετε τη Γουόλ Στριτ», αλλά και τις παλιές και νεότερες θεωρητικές απόψεις περί ενσωμάτωσης ή εξαφάνισης της εργατικής τάξης, περί «πλήθους» ή πολλαπλών ισότιμων κινήματων που δήθεν αντικαθιστούν την «εργατική κεντρικότητα». Πιστεύουμε, ωστόσο, ότι είναι πολύ πιο ρεαλιστική μια λογική που εστιάζει στη σύγχρονη εργατική τάξη, που συνδέει την κομμουνιστική απελευθέρωση με αυτήν και με τους πολλαπλούς τρόπους που εκφράζεται κινηματικά και πολιτικά: στο χώρο εργασίας ή στις πλατείες, στη σύγκρουση για το μεροκάματο ή τους όρους αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης, στις πρωτοβουλίες για τα χαράτσια, το περιβάλλον, τις ελευθερίες της εποχής μας, τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους.

Γιατί καταλήγουμε σε αυτή τη θέση; Γιατί η εργατική τάξη είναι η πιο πολυπληθής κοινωνική ομάδα; Ή γιατί είναι η ομάδα που υποφέρει πιο πολύ από τις συνέπειες της κρίσης και της αντιδραστικής στρατηγικής για την υπέρβασή της; Είναι κι αυτοί, κυρίως όμως δεν είναι αυτοί οι λόγοι. Κυρίως είναι τρεις ποιοτικοί λόγοι.

Πρώτα απ' όλα, η εργατική τάξη συγκροτείται ως η άλλη πλευρά της σχέσης κεφάλαιο, του δίπολου κεφάλαιο-εργασία. Συγκροτείται πάνω στο θεμελιακό χαρακτηριστικό του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής: την απόσπαση υπεραξίας, την ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής. Από εδώ απορρέει ένα βασικό συμπέρασμα: η εργατική τάξη και η πάλη της σχετίζεται εκ των πραγμάτων με τον πυρήνα του καπιταλιστικού συστήματος κι αποτελεί την τάξη που -ανατρέποντας αυτό το σύστημα- τείνει προς την κατάργηση των τάξεων συνολικά, άρα και του ίδιου του εαυτού της.

Δεύτερον, η σημερινή εργατική τάξη -ιδιαίτερα η νέα της βάρδια- έχει μια άλλη ποιότητα, μορφωτική, πολιτισμική, κοινωνική. Κατέχει τα μυστικά της έρευνας και των σύγχρονων επικοινωνιών, του προγραμματισμού και της ρύθμισης των σύγχρονων τεχνολογικών μέσων, της κοινωνικά συνδυασμένης εργασίας και της διεύθυνσης πολύπλοκων παραγωγικών διαδικασιών, της διεθνικής συνεργασίας και της ισόρροπης σχέσης ανθρώπου-φύσης. Ανταποκρίνεται, μ' άλλα λόγια -πολύ περισσότερο από κάθε άλλη εποχή- στο χαρακτηρισμό των μαρξιστών του 19ου και 20ού αιώνα: κύρια παραγωγική δύναμη. Χωρίς αυτήν κανένα από τα μοντέρνα προϊόντα που έχουν το λογότυπο της Apple ή της Microsoft δεν θα υπήρχε και δεν θα μπορούσε να παράγει κέρδη. Επειδή, όμως, έχει αυτά τα χαρακτηριστικά, η εργατική τάξη μπορεί σήμερα -περισσότερο από ποτέ- να διευθύνει και να διαχειριστεί τις τύχες της κοινωνίας συλλογικά, χωρίς καπιταλιστές, προς όφελος του κοινού καλού, και, επιπλέον, δικαιούται μια κατανομή του κοινωνικού πλούτου που η ίδια παράγει με το χέρι και το μυαλό της με βάση τις ανάγκες της.

Υπάρχει και μια **τρίτη πλευρά**, που σχετίζεται με τη μαζική συντριβή και προλεταριοποίηση των μεσαίων στρωμάτων και της αγροτιάς από την κρίση και την αστική πολιτική. Τόσο η ουσία της πολιτικής αυτής όσο και η άτεγκτη τακτική προώθησής της δείχνουν ξεκάθαρα ότι για τα στρώματα αυτά δεν υπάρχει οδός επιστροφής προς τα πίσω (παρότι πολλά τμήματά τους αναπολούν τις «παλιές καλές εποχές»)· ότι οι γέφυρες επικοινωνίας με την παλιά κατάσταση έχουν κοπεί οριστικά. Οπότε το δίλημμα τίθεται ως εξής: ή συμμαχία με το προλεταριάτο για μια καλύτερη ζωή μέσα από την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης, την εργατική εξουσία και την κομμουνιστική χειραφέτηση ή συντριβή κάτω από τη σιδερένια μπότα των πολυεθνικών και των τραπεζών;

Σημαίνουν όλα αυτά ότι αντιμετωπίζουμε την εργατική τάξη εξιδανικευμένα, σαν έναν κοσμικό θεό. Ασφαλώς και όχι. Δεν ξεχνάμε -και να το θέλαμε, δεν μας το επιτρέπει η στάση της- ότι ίδια η έννοια, η θέση της εργατικής τάξης είναι βαθύτατα διχασμένη: από τη μια είναι τυπικά ελεύθερη αλλά από την άλλη είναι θύμα της «σιωπηλής βίας» και του οικονομικού καταναγκασμού,

που την αναγκάζει να πουλά την εργατική της δύναμη. Από τη μια είναι παραγωγός αξιών χρήσης, κοινωνικού πλούτου και από την άλλη είναι παραγωγός κέρδους, υπεραξίας. Από τη μια έχει ανάγκη την κατάργηση της εκμετάλλευσης αλλά ταυτόχρονα για να επιβιώσει είναι δέσμια της εκμετάλλευσης. Με αυτή την έννοια μιλάμε για μια τάξη που τόσο στην υλική της υπόσταση όσο και στην κοινωνική και πολιτική της συμπεριφορά διχάζεται ανάμεσα στις τάσεις χειραφέτησης και τις τάσεις υποταγής. Και όχι για μια τάξη που είναι εξ αντικειμένου επαναστατική και το μόνο που της λείπει είναι να ακολουθήσει, να αποδεχτεί την πολιτική του κόμματος, ώστε να εκπληρώσει την πολυσυζητημένη «ιστορική της αποστολή». Μόνο αν καταδυθούμε στην ουσία και τις μορφές που παίρνει τούτη η σύγκρουση σε κάθε εποχή και σε κάθε μέτωπο -μηδέ εξαιρουμένου του αρκετά υποτιμημένου από εμάς πολιτισμικού μετώπου- μόνο τότε θα ανιχνεύσουμε τους δρόμους μετατροπής της σε «τάξη δι' εαυτήν». Μόνο τότε θα δούμε ότι τούτη σύγκρουση παροξύνεται στις μέρες της κρίσης και της αντεργατικής επίθεσης, παίρνει άγρια χαρακτηριστικά, αναδεικνύοντας ωστόσο όχι μια ισορροπία σε τεντωμένο σχοινί των δύο τάσεων, αλλά μια νέα περίοδο συνύπαρξης και αντιπαράθεσής τους, στην οποία αντικειμενικά η τάση χειραφέτησης μπορεί να κινηθεί πιο γοργά, πιο βαθιά, πιο πλατιά - παρότι για την ώρα υστερεί απροσμέτρητα σε σχέση με την τάση υποταγής αλλά και τις ποιοτικές απαιτήσεις της αναμέτρησης. Και μόνο τότε θα δούμε πως η εν λόγω «ιστορική αποστολή» δεν είναι γραμμένη σε κάποιους ορειχάλκινους νόμους της ιστορίας, δεν έχει το χαρακτήρα μιας ντετερμινιστικής κοινωνικής προφητείας, αλλά μιας ιστορικής τάσης και δυνατότητας που αντανακλά την τάση χειραφέτησης και τις πολιτικές μορφές συγκρότησής της.

Οφείλουμε, βέβαια, να αναγνωρίσουμε -κι αυτό είναι ένα ακόμη θέμα που αναδείχτηκε από τη συζήτηση- ότι το «Κείμενο Εργασίας» απέχει αρκετά από το να αποτυπώνει με την επιστημονική επάρκεια και τεκμηρίωση που απαιτείται τα ποσοτικά και ποιοτικά χαρακτηριστικά της σύγχρονης εργατικής τάξης, αλλά και να εντοπίζει εκείνους τους κλάδους -άρα και τους εργαζόμενους σε αυτούς- που από την άποψη της θέσης και του ρόλου τους στη σημερινή και τη μελλοντική οικονομία αποτελούν το νεύρο, το βηματοδότη συνολικά της κοινωνίας κι άρα επιβάλλεται να τύχουν ιδιαίτερης αντιμετώπισης. Τολμούμε, όμως, να πούμε ότι αυτό είναι αδυναμία όλης της επαναστατικής Αριστεράς και του εργατικού κινήματος. Έτσι, το καθήκον να καλυφθεί αυτό το κενό προβάλλει πιεστικά το επόμενο διάστημα. Το ίδιο πιεστικά προβάλλει το καθήκον μιας καλύτερης ακτινογραφίας του αστικού στρατοπέδου και του καπιταλιστικού σχηματισμού της Ελλάδας. Γύρω από τα θέματα αυτά -που απαιτούν πέρα από τη δουλειά του «συλλογικού διανοούμενου» και των «οργανικών διανοουμένων» και την ειδική συνεισφορά μαρξιστών διανοουμένων, την οποία θα επιδιώξουμε με συστηματικό και πολύμορφο τρόπο- θα αναλάβουμε συγκεκριμένες πρωτοβουλίες, στο πλαίσιο της γενικότερης προσπάθειας για τον κομμουνιστικό φορέα της εποχής μας, αλλά και θα ενισχύσουμε θετικές πρωτοβουλίες που θα αναληφθούν πέρα από το NAP.

Αξίζει, ωστόσο, να επανέλθουμε σε ένα καίριο ζήτημα. **Η εργατική τάξη -για όσους στρατεύονται στην υπόθεσή της- δεν είναι μια στατιστική κατηγορία, ένα αριθμητικό ποσοστό.** Είναι μια κοινωνική τάξη παλλόμενη, εξελισσόμενη. Με αυτή την έννοια, πρέπει να επικεντρώνουμε όχι μόνο στην ποσοτική της εξέλιξη και κατανομή, αλλά και στα ποιοτικά στοιχεία της σχέσης εκμετάλλευσης - στοιχεία που παίζουν καταλυτικό ρόλο στην πολιτική της συνείδηση και συμπεριφορά. Με αυτή την έννοια, επίσης, αντιμετωπίζουμε τη συζήτηση για τα σημερινά όρια της εργατικής τάξης κυρίως απ' την ποιοτική της πλευρά και με βάρος στα πολιτικά διά ταύτα που προκύπτουν: με πρώτο στόχο να αντικρούσουμε τις θεωρίες που υποστηρίζουν ότι η εργατική τάξη εξαφανίζεται, μειώνεται ή διαχέεται στο ακαθόριστο πλήθος, οι οποίες οδηγούν στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει βάση ή ανάγκη αυτοτελούς εργατικής πολιτικής, δεν υπάρχει βάση ή ανάγκη κατάργησης της εκμετάλλευσης, αντίθετα πρέπει να κινηθούμε στο έδαφος της συνεννόησης των κοινωνικών εταίρων, του «εθνικού καλού» κάθε χώρας. Δεύτερος στόχος είναι να αναδείξουμε τις τάσεις που τροφοδοτούν αυτή τη διεύρυνση και, το κυριότερο, τους δρόμους που μπορούν να οικοδομήσουν την ενότητα του προλεταριακού πολυκόσμου στις μέρες μας. Και οι δρόμοι αυτοί εκ των πραγμάτων θα στηρίζονται όχι τόσο στο τρέχον, στο επιμέρους, το συγκυριακό, αλλά σε πιο βαθιά πολιτικά και στρατηγικά στοιχεία.

Αγαπητοί σύντροφοι και συντρόφισσες!

Η εργατική τάξη αποτελεί εν δυνάμει κοινωνική «ατμομηχανή» της επανάστασης, δεν αποτελεί, όμως, μέσα από μια ευθύγραμμη συνεπαγωγή εν ενεργεία επαναστατικό πολιτικό υποκείμενο. Τέτοιο γίνεται όταν από τάξη που υπάρχει αντικειμενικά μετασχηματίζεται σε τάξη που μάχεται έμπρακτα για τα συμφέροντά της.

Υπό αυτό το πρίσμα και με οδηγό τη θέση ότι «η απελευθέρωση των εργατών θα είναι έργο των ίδιων των εργατών ή δεν θα υπάρξει» -θα είναι, δηλαδή, έργο μαζικής επαναστατικής δράσης κι όχι του κόμματος ή μειοψηφικών ομάδων- εξετάζουμε τους όρους επαναστατικής πολιτικοποίησης της εργατικής τάξης, τους όρους μετάβασης από το κοινωνικό στο πολιτικό, από τους αγώνες για τα οικονομικά και κοινωνικά δικαιώματα στην πάλη για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης και τον επαναστατικό μετασχηματισμό της κοινωνίας. Μάλιστα, τους εξετάζουμε ιστορικά συγκεκριμένα: αναδεικνύοντας τις ιδιαιτερότητες που έχει αυτή η μετάβαση στις σημερινές συνθήκες, προβληματιζόμενοι πάνω στις εμπειρίες των ελλαδικών και διεθνών αγώνων, και παράλληλα αναδεικνύοντας τους παράγοντες που δρουν ανασχετικά, εφορμώντας από την αντικειμενική θέση και κατάσταση της εργατικής τάξης, τις ταλαντεύσεις των μεσαίων στρωμάτων που την περιβάλλουν ή των πρώην μεσαίων στρωμάτων που πλέον εντάσσονται σε αυτήν, την πολιτική-ιδεολογική παρέμβαση της αστικής τάξης, αλλά και από πλείστες όσες πολιτισμικές, εθνικές, θρησκευτικές, ιστορικές παραμέτρους.

Επιπλέον, **εξετάζουμε το ζήτημα της εργατικής πολιτικοποίησης υπό το πρίσμα μιας σταθερής μας πεποίθησης, που επιβεβαιώνεται τόσο από την ιστορία όσο και από το παρόν του κινήματος: η διαμόρφωση ενός μαζικού επαναστατικού εργατικού κινήματος δεν αποτελεί ευθεία αντιστοίχιση του ταξικού ενστίκτου και της αυτοσυνειδησίας, των κινηματικών εμπειριών ή της διαφωτιστικής δουλειάς του κόμματος,** το οποίο «εμβολιάζει απ' έξω» την επαναστατική αλήθεια - την οποία κατέχει το ίδιο εξ οφίτσιο, αποκλειστικά και με όρους παπικού αλάθητου, μιας και «το κόμμα έχει πάντα δίκιο». Για να κατακτηθεί η πολιτική συνείδηση και συγκρότηση που απαιτούν η ανατροπή της επίθεσης, η επανάσταση και η κομμουνιστική απελευθέρωση, χρειάζεται το ταξικό ένστικτο, η αυθόρμητη εμβρυώδης συνείδηση της ταξικής θέσης και οι εμπειρίες της πάλης να γονιμοποιηθούν με στοιχεία κοινωνικοοικονομικής ανάλυσης, φιλοσοφικής θεώρησης, ιστορικής «όρασης», στρατηγικής στόχευσης - με στοιχεία που μπορούν να εξασφαλίσουν μορφές προλεταριακής συγκρότησης μόνιμες κι όχι ασυνεχείς, ενιαίες θεωρητικά και στρατηγικά κι όχι ασπόνδυλες, ομοσπονδιακές, α λα καρτ ή με μορφή δικτύου. Τέτοιες μορφές είναι αυτές που αποκαλούμε πρωτοπορία, ιδιαίτερα το κόμμα και το συνολικό πολιτικό μέτωπο.

Αν δεν υπάρξει αυτή η γονιμοποίηση, ακόμη και τα πιο ελπιδοφόρα πετάγματα της ταξικής πάλης -σαν αυτά που ζούμε το τελευταίο δίχρονο στην Ελλάδα και διεθνώς- θ' αφομοιώνονται τελικά από την πραγματικότητα που διαμορφώνουν η αντιφατική θέση της εργατικής τάξης, η ιδεολογική κυριαρχία του κεφαλαίου και η δράση των μη επαναστατικών ρευμάτων. Απ' αυτή την άποψη, για να εξασφαλιστούν η αντικαπιταλιστική πολιτικοποίηση, το ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα που μπορεί να οδηγεί σε νίκες απέναντι στην αντεργατική επίθεση, κατακτήσεις και μεγάλες τομές, απαιτείται ένα πολιτικό άλμα στη συνείδηση, τη συγκρότηση και τη δράση του. Ένας ποιοτικός μετασχηματισμός, που προκύπτει από την αλληλεπίδραση του κινήματος και των πρωτοπόρων δυνάμεών του, σε τέτοιο βαθμό και με τέτοιο τρόπο, ώστε η ιστορική κίνηση της εργατικής τάξης να δημιουργεί όρους για την επίτευξη των άμεσων και στρατηγικών της συμφερόντων.

Η ύπαρξη και η γέννηση πρωτοποριών δεν είναι μια επινόηση όποιων αυτάρεσκα αποδίδουν στον εαυτό τους τέτοιο ρόλο. Αποτελεί «νόμο» της ιστορικής κίνησης της εργατικής τάξης. Υπό διπλή έννοια: οι πρωτοπόρες πολιτικά δυνάμεις ενσαρκώνουν την πιο προωθημένη έκφραση των χειραφετητικών τάσεων που ενυπάρχουν στην κοινωνική συγκρότηση και συμπεριφορά της εργατικής τάξης και, ταυτόχρονα, αντεπιδρούν στην κίνηση της τάξης, επηρεάζοντας την πολιτική κατεύθυνση και στόχευσή της. Πρόκειται για μια ιστορική και διαλεκτική σχέση, που δοκιμάζεται κι επισφραγίζεται μέσα στην πορεία της ταξικής πάλης και όχι σε επίπεδο

προθέσεων ή διακηρύξεων. Για μια σχέση όπου οι πρωτοπορίες δεν «κάνουν» την επανάσταση ούτε «παίρνουν» την εξουσία. Τουναντίον, επαληθεύουν τον πρωτοπόρο ρόλο τους όταν η δράση τους κατατείνει στο να περνά η άσκηση της εργατικής πολιτικής στα χέρια των ίδιων των εργαζομένων. Κι όχι όταν η πολιτική είναι προνόμιο της ΚΕ, όταν η ΚΕ θεωρείται καθοριστικός «όχημα» άσκησης της εργατικής πολιτικής σε σχέση με τα μέλη του κόμματος ή όταν το κόμμα θεωρείται καθοριστικό σε σχέση με τις αγωνιζόμενες προλεταριακές μάζες.

Με αυτή την έννοια, η μετατροπή της εργατικής τάξης σε «τάξη δι' εαυτήν» απαιτεί την αλληλεπίδραση των ριζοσπαστικών τάσεων που ξεπηδούν αυθόρμητα από τον ίδιο το χαρακτήρα της με τη συνειδητή και προωθημένη έκφραση των τάσεων αυτών. Απαιτεί τη συγχώνευση της αντικειμενικά χειραφετητικής πλευράς της εργατικής τάξης με την ολοκληρωμένη, συνειδητή και προγραμματικά διατυπωμένη της έκφραση - στους φορείς και τα πεδία που αυτή συγκροτείται.

Αγαπητές συντρόφισσες και σύντροφοι!

Το κόμμα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης είναι ο πρωταρχικός κρίκος, η αφετηρία για τη διαμόρφωση του επαναστατικού υποκειμένου. Με δημιουργικό-ανοιχτό τρόπο και ουσιαστικές σχέσεις συνδιαμόρφωσης, που περιέχουν επιδράσεις διπλής κατεύθυνσης (από το κόμμα προς το μέτωπο και το κίνημα κι αντίστροφα) κι όχι με την πυραμιδωτή σχέση ενός κόμματος που επικαθορίζει τα πάντα κι αντιμετωπίζει την τάξη ως αντικείμενο ζύμωσής του - καταλήγοντας να θεωρεί και τα μέλη του κόμματος αντικείμενο ζύμωσης της ηγεσίας.

Το ζήτημα του κόμματος έρχεται σήμερα με ένταση στο προσκήνιο, όπως ήδη σημειώθηκε. Η απάντηση σ' αυτή την πρόκληση θα είναι, ωστόσο, προωθητική μόνο αν γίνει με όρους ανασυγκρότησης, επαναθεμελίωσης - κι αυτό είναι το πνεύμα που διαπερνά το Κείμενο Εργασίας.

Υπό αυτό το πνεύμα αντιμετωπίζουμε το κόμμα ως την πολιτική δύναμη που εκφράζει και συγκροτεί με συνειδητό και μόνιμο τρόπο τις δυνάμεις που κατανοούν και «υπηρετούν» την κομμουνιστική αναγκαιότητα ως πρόγραμμα, αλλά και ως δρόμο και μέσα προώθησης. Και τις συγκροτεί με πυρήνα τη δημιουργική ανάπτυξη της μαρξιστικής θεωρίας, τη στρατηγική της κομμουνιστικής απελευθέρωσης, τον επαναστατικό δρόμο και με αναγκαία τη συμφωνία πάνω στα βασικά στοιχεία που υπηρετούν την πολιτική τακτική. Υπό αυτό το πνεύμα, επίσης, αντιμετωπίζουμε τα κύρια χαρακτηριστικά του: τον επαναστατικό και εργατικό χαρακτήρα, τη διεθνιστική και μετωπική φυσιογνωμία, τον προσανατολισμό στη μαζική ταξική δράση, την καλλιέργεια ενός νέου εργατικού διαφωτισμού, μιας νέας θεωρητικής πρακτικής.

Υπό αυτό, τέλος, το πνεύμα αντιμετωπίζουμε και τις αρχές λειτουργίας του, οι οποίες προκύπτουν από τον επαναστατικό χαρακτήρα των καθηκόντων και της πολιτικής του κι οριοθετούν ένα ενιαίο και «ζωντανό» σύνολο που λειτουργεί δημοκρατικά αλλά και πειθαρχημένα. Κι ακόμη, αρχές που σχετίζονται με αυτό που ξεκινάμε κι αρνούμαστε -την εντός καπιταλισμού εργατική τάξη, τις σχέσεις εκμετάλλευσης και καταπίεσης- αλλά κυρίως αποτυπώνουν αυτό στο οποίο θέλουμε να φτάσουμε - την πλήρη εργατική χειραφέτηση και την κατάργηση των τάξεων. Με αυτή την έννοια, το κόμμα, με τον τρόπο συγκρότησης και λειτουργίας του, με τις σχέσεις που οικοδομεί με τους εργαζόμενους, με το πρότυπο κομμουνιστή-αγωνιστή που διαμορφώνει, με την ηθική και τον πολιτισμό που αποπνέει, αποτελεί μικρογραφία της εργατικής δημοκρατίας και του κομμουνισμού, προεικονίζει την κοινωνία που επαγγέλλεται -τουλάχιστον στα βασικά της στοιχεία-, ιχνογραφεί μια εικόνα απελευθέρωσης και όχι φοβικού «πίστευε και μη ερεύνα».

Ακριβώς γι' αυτό **το κόμμα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης πρέπει να λειτουργεί με βάση τη λογική της εργατικής δημοκρατίας, που συγκεκριμενοποιείται οργανωτικά με την ενότητα επαναστατικής αντίληψης και τη δημοκρατική ενιαία δράση. Η ενότητα επαναστατικής αντίληψης των μελών, η «μονοσήμαντη βούληση» όπως τη χαρακτηρίζει ένας Ιταλός μαρξιστής που «έφυγε» πρόσφατα, αποτελεί το πρωταρχικό και η δημοκρατικά οργανωμένη ενιαία δράση, το αποφασιστικό στοιχείο. Σε αυτή την αντίληψη και πρακτική, η δημοκρατία και η πειθαρχία αποτελούν αδιαίρετους πόλους, που πηγάζουν από τον επαναστατικό ρόλο και τους επαναστατικούς σκοπούς του κόμματος. Το δίπολο δημοκρατίας-ενιαίας**

δράσης ως βασικών προϋποθέσεων της οργανωμένης επαναστατικής πρακτικής συνιστά την υπέρβαση της γραφειοκρατικής συγκεντροποίησης, της οργανωτικής αγκύλωσης, της τυπολατρικής αυστηρότητας των κομμουνιστικών κομμάτων της περασμένης περιόδου αλλά και των κάθε λογής αντιεραρχικών χάρτινων πύργων ή οργανώσεων-δίκτυο που οικοδομούν τα μεταρρυθμιστικά ή ελευθεριακά ρεύματα, υποτιμώντας τη σημασία της ιδεολογικής-στρατηγικής συνάφειας και αποθεώνοντας το «εγώ» έναντι του «εμείς».

Η οργανωμένη εργατική δημοκρατία έχει προλεταριακό απελευθερωτικό περιεχόμενο. Είναι ποιοτικά ανώτερη από κάθε άλλη μορφή δημοκρατίας. Εμπεριέχει όλες τις κατακτημένες λαϊκές ελευθερίες, τις χειραφετητικές αμεσοδημοκρατικές εμπειρίες, τις πιο προωθημένες μορφές έκφρασης της λαϊκής θέλησης αλλά και τη δημιουργική ανάπτυξη και τον ποιοτικό μετασχηματισμό τους. Επιπλέον, δημιουργεί και νέες μορφές κι έτσι, ως συνολικός εσωοργανωτικός καμβάς, υπερβαίνει τις αφηρημένες αστικές, φιλελεύθερες και τις ατομοκεντρικές απόψεις/πρακτικές περί δημοκρατίας.

Βασικά στοιχεία της εργατικής δημοκρατίας είναι η πλατιά συλλογική συζήτηση για κάθε ζήτημα, η ελεύθερη έκφραση άποψης, ο συντροφικός διάλογος, το ανοιχτό και δημιουργικό πνεύμα (ιδιαίτερα σε εποχή αλλαγών, όπου πολλές βεβαιότητες καταρρέουν κι άλλες πρέπει να προσεγγιστούν με νέους όρους), ο σεβασμός και η συλλογική αξιολόγηση κάθε άποψης, η συντροφική κριτική και αυτοκριτική. Και, πάνω απ' όλα, η διαμόρφωση ισχυρού θεωρητικού υπόβαθρου, η υπέρβαση των μορφών που αναπαράγουν τη διάκριση παραγωγών-υλοποιητών της πολιτικής μέσα στο κόμμα, η οικοδόμηση κατάλληλου οργανωτικού πολιτισμού, η δημοσιότητα όλων των απόψεων. Ωστε όλα τα μέλη να έχουν στη διάθεσή τους απολύτως όλο το υλικό για την αξιοποίηση κάθε άποψης και πρακτικής και να λειτουργούν υπό τέτοιες πολιτικές-οργανωτικές προϋποθέσεις που τους επιτρέπουν να διατυπώνουν ουσιαστική γνώμη για όλα τα ζητήματα που αφορούν τη δράση του κόμματος, κι όχι για τα τοπικά ή τα πρακτικά, και να συμμετέχουν με ουσιαστικό τρόπο και στις συνολικές αποφάσεις.

Αν δεν κατοχυρώνονται αυτές οι προϋποθέσεις, κάθε αναφορά στην εσωοργανωτική δημοκρατία και το ρόλο των μελών είναι κενό γράμμα. Το ίδιο συμβαίνει κι όταν το πνεύμα του γόνιμου επαναστατικού διαλόγου δώσει τη θέση του στις επίπλαστες «ομοφωνίες νεκροταφείου», στην τεχνητή «αποστείρωση» από την ιδεολογική διαπάλη που γίνεται μέσα στην τάξη, σε νέου τύπου ακλόνητες βεβαιότητες και «μονολιθικότητες» ή στα αφελή καταφύγια του κοινωνικού ντετερμινισμού. Όταν η οργανωμένη και συλλογική δημοκρατική συζήτηση-απόφαση ακυρώνεται, δίνοντας τη θέση της στη «σιγή ιχθύος» που επικρατεί στο «κόμμα-φρούριο» ή στην «εικονική δημοκρατία» που επικρατεί στο «κόμμα δίκτυο» ή το «κόμμα στούντιο» των «ειδημόνων», των ατομικότητων, των μικροομάδων. Αλλά κι όταν η αδιαπραγμάτευτη δυνατότητα για συλλογική έκφραση μιας άποψης μέσα στο κόμμα και η θεμιτή προσπάθεια να διεκδικήσει αυτή η άποψη την πλειοψηφία εκφυλίζεται σε φραξιονισμό, σε μάχη συσχετισμών, σε σπίλωση και απαξίωση της άλλης άποψης, σε φθορά και αποστράτευση αγωνιστών, σε μη εργατικό πολιτισμό.

Η εργατική δημοκρατία στηρίζεται στην αρχή της πλειοψηφίας, στην υποχρέωση και την ανάγκη να δοκιμάζεται στην πράξη η άποψη που πλειοψήφησε μετά από ανοιχτή δημοκρατική συζήτηση ως άποψη του κόμματος απ' όλα του τα μέλη. Χωρίς αυτή την αρχή το κόμμα θα έμοιαζε με κινούμενη άμμο, χωρίς σαφή γραμμή και ενιαία στόχευση - και ως τέτοιο θα ήταν αδύνατον να εμπνεύσει τις εργατικές μάζες και να υπερνικήσει τη συγκεντρωμένη εθνική και διεθνική αστική αντίδραση. Η αρχή της πλειοψηφίας διασφαλίζει τους όρους ώστε η αντίθετη άποψη να έχει τη δυνατότητα να γίνει πλειοψηφική στην οργάνωση. Κυρίως παίρνει όλα τα μέτρα για την ουσιαστική και σε ανώτερο επίπεδο σύνθεση των απόψεων.

Η εργατική δημοκρατία συνεπάγεται, προϋποθέτει και απαιτεί την ενιαία αντίληψη και δράση για την επίτευξη των στόχων του κόμματος. Η αρχή αυτή κατοχυρώνεται στο βαθμό που εξασφαλίζονται η ελεύθερη ανταλλαγή απόψεων, ο διάλογος και η αντιπαράθεση, η δημοκρατική συζήτηση και ιδεολογική διαπάλη η οποία διεξάγεται ανάμεσα σε ρεύματα, αποχρώσεις και αντιλήψεις που

νομοτελειακά ενυπάρχουν σε κάθε ζωντανό και μαζικό κόμμα μαζών. Στο βαθμό που εμπεδώνεται η προγραμματική-στρατηγική συμφωνία των μελών και αποκρυσταλλώνεται μια επαρκής συμφωνία για την τακτική και τους δρόμους προώθησής της.

Μ' αυτή την έννοια, η ανάγκη για μέγιστη δυνατή «συγκέντρωση δυνάμεων» στη δράση του κόμματος -η οποία κατασυκοφαντήθηκε και διαστρεβλώθηκε από το παραδοσιακό ΚΚ κι από τα ευρωκομμουνιστικά και τα ελευθεριακά ρεύματα- δεν εκπορεύεται από ένα γραφειοκρατικό κι εξουσιαστικό γονίδιο που, δήθεν, είναι εγγεγραμμένο στο DNA των μαρξιστών. Πηγάζει από την ανάγκη, στη συγκεντρωμένη δύναμη της αστικής τάξης και του κράτους να αντιπαρατεθεί η συγκεντρωμένη συλλογική δύναμη της εργατικής τάξης και των συμμάχων της. Βέβαια, η εξασφάλιση της μέγιστης δυνατής «συγκέντρωσης πυρών» και της ουσιαστικής δημοκρατίας στη δράση του κόμματος είναι κατά βάση πολιτικό ζήτημα κι εδράζεται στη δημοκρατική συζήτηση, στην υποταγή του ατομικού στο συλλογικό και της μειοψηφίας στην πλειοψηφία, στη συλλογική αξιολόγηση της πείρας.

Βασική πλευρά της εργατικής δημοκρατίας, τέλος, είναι η αντιμετώπιση από το ίδιο το κόμμα των δομών και της λειτουργίας του με δυναμικό κι όχι στατικό και τυπολατρικό τρόπο. Με αυτή την έννοια, το κόμμα είναι ανοιχτό προς το επαναστατικά καινούργιο, ξένο προς τον φορμαλισμό, αμφισβητησιακό απέναντι και προς τον ίδιο τον εαυτό του. Απεχθάνεται την αρτηριοσκλήρυνση και τον οργανωτικό δογματισμό και βρίσκεται σε «συνομιλία» με την ιστορική κίνηση της εργατικής τάξης, με τις ιστορικές της δυνατότητές της και με τις προκλήσεις της ταξικής πάλης. Υπό αυτό το πρίσμα αντιμετωπίζουμε το σημερινό ΝΑΡ και τη συνεισφορά του στο κόμμα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης που απαιτεί η εποχή μας.

Αγαπητοί σύντροφοι και συντρόφισσες!

Το κόμμα είναι ο πυρήνας της επαναστατικής πρωτοπορίας, του υποκειμένου της αντικαπιταλιστικής πάλης, της επανάστασης και του κομμουνισμού. Αν μέναμε σ' αυτή τη θέση έτσι νέτα σκέτα, όμως, θα ήμασταν τυφλοί απέναντι στις θεωρητικές και όχι μόνο παρακαταθήκες του επαναστατικού κινήματος. Απέναντι στην πρακτική του Μαρξ στην Πρώτη Διεθνή και στο πρόγραμμα της Γκότα, αλλά και σ' εκείνη του Λένιν που «συγκυβέρνησε» με τους αριστερούς εσέρους μετά την επανάσταση, επεξεργάστηκε τη γραμμή του ενιαίου μετώπου και υποστήριξε ότι η άποψη που θεωρεί πως το κόμμα «πρέπει να είναι "όχι ηγεμόνας, αλλά ταξικό κόμμα", είναι διατύπωση του πιο συνεπούς ρεφορμισμού... που λέει στο σκλάβο της εποχής μας, το μισθωτό εργάτη, αγωνίσου για τη βελτίωση της θέσης σου ως σκλάβου, να θεωρείς, όμως, βλαβερή ουτοπία την ιδέα της εξαφάνισης της σκλαβιάς»!

Κυρίως, όμως, απέναντι στην πραγματικότητα, που δείχνει ότι το αντικειμενικά πολύμορφο «είναι» της εργατικής τάξης δεν μπορεί παρά να αντανακλάται σε πολλές ταχύτητες αντικαπιταλιστικής συνείδησης. Ότι οι πολιτικές διαμεσολαβήσεις, η πολύμορφη παρέμβαση του κεφαλαίου, τα γνωσιολογικά όρια της στενά κινηματικής ή βιωματικής εμπειρίας δεν μπορεί παρά να απολήγουν σε ανισόμετρη ανάπτυξη της προλεταριακής συνείδησης. Ότι υπάρχουν εποχές -κι η σημερινή είναι τέτοια- που η αντίδραση στο καπιταλιστικό στάτους ξεχύνεται, με πρωτοτυπία που ξεπερνά και το πιο ευφάνταστο σχέδιο, από δεκάδες διαφορετικά ρυάκια κι αφορμές, καταγράφεται στους χώρους εργασίας, στους τόπους κατοικίας, στα ζητήματα της δημοκρατίας, του περιβάλλοντος, του πολέμου, δηλώνει παρούσα στις σφαίρες της θεωρίας και του πολιτισμού, μετριέται στην καθημερινή ταξική αλληλεγγύη. Αλλά που αυτή η αντίδραση όταν δεν συνενώνεται πολιτικά, δεν συμπυκνώνεται σε καίριους πολιτικούς στόχους, δεν εμπνέεται από μια στρατηγική «αφήγηση», αδυνατεί να αφήσει βαθιά ίχνη τους κοινωνικοπολιτικούς συσχετισμούς.

Πάνω απ' όλα, όμως θα ήμασταν τυφλοί απέναντι στη ζώσα πραγματικότητα της ταξικής πάλης που δείχνει δυο πολύ κρίσιμα στοιχεία:

Πρώτον ότι ο ηγετικός ρόλος του κόμματος δεν διακηρύσσεται, δεν κατοχυρώνεται στο διηνεκές. Καταχτιέται, επαληθεύεται κι επιβεβαιώνεται εντός των μαζών και της ταξικής

πάλης, σε κάθε στροφή της ιστορίας. Μάλιστα, αυτός ο ηγετικός ρόλος μοιάζει λιγότερο μ' εκείνον του στρατηγού και περισσότερο με αυτόν του μαέστρου, ο οποίος εμπνέει, καθοδηγεί πάνω απ' όλα «με τη δύναμη της ηθικής και όχι με την ηθική της δύναμης», όπως έλεγε ο Λένιν· δηλαδή, με το ηθικό, πολιτικό και θεωρητικό του κύρος, με την ηγεμονική επίδραση των ιδεών, της πολιτικής γραμμής και της στρατηγικής του. Ενός μαέστρου που μπορεί από τις παρτιτούρες του να ξεπηδούν μελωδίες συνενώνουν τους Κινέζους παραγωγούς του iPad με τους εργάτες του πνεύματος που το σχεδίασαν στη Σίλικον Βάλει, τους ντόπιους με τους μετανάστες, τον νέο-κάτοχο διδακτορικού που αυτοπυρπολήθηκε στην Τυνησία γιατί του στέρησαν τον υπαίθριο πάγκο, πυροδοτώντας τις αραβικές εξεγέρσεις, με τα «Καταλάβετε τη Γουόλ Στριτ». Καταχτώντας όχι μια πυραμιδωτή αλλά μια αμφιμονοσήμαντη, διαλεκτική σχέση, όπου «και οι παιδαγωγοί θα παιδαγωγούνται».

Δεύτερον, ότι οι απελευθερωτικοί προλεταριακοί σκοποί κι η πάλη γι' αυτούς έχουν αποτελέσματα όταν ταυτόχρονα προβάλλουν ως στόχοι που απελευθερώνουν συνολικά την κοινωνία από τα δεσμά του κεφαλαίου, της ΕΕ, του ΔΝΤ. Όταν οικοδομούν, απέναντι στον κυρίαρχο συνασπισμό εξουσίας, ένα αντίπαλο κοινωνικό μπλοκ χειραφέτησης υπό προλεταριακή ηγεμονία. Αυτό υπογραμμίζει, συν τοις άλλοις, και η πολιτική τακτική του αντίπαλου, ο οποίος και για το πιο άμεσο ζήτημα προβάλλει όλο το πολιτικό και ιδεολογικό οπλοστάσιο της αγοράς, της ΕΕ και του ευρώ, του «δεν υπάρχει κάτι άλλο που μπορεί να γίνει», επιδιώκοντας να παραλύσει κάθε αναζήτηση και αγωνιστικό σκίρτημα. Είναι, συνεπώς, η σημερινή φάση μια περίοδος που πρέπει να φέρουμε στο προσκήνιο αυτή τη βασική αρχή της εργατικής επαναστατικής πολιτικής, καθώς ο σύγχρονος καπιταλισμός συνθλίβει τα ενδιάμεσα κοινωνικά στρώματα και αδυνατεί να προβάλει ελπιδοφόρα κοινωνικά προτάγματα, αναδεικνύοντας μια μεγάλη πρόκληση αλλά και δυνατότητα: να ηγηθεί η σύγχρονη εργατική τάξη με πολύ πιο τολμηρό τρόπο ενός ευρύτατου ιστορικού μπλοκ αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης και καθολικής κοινωνικής χειραφέτησης.

Πώς λύνεται τούτος ο «γόρδιος δεσμός», πού βρίσκεται ο κρίκος που απαντά σε όλα αυτά τα στοιχεία της πραγματικότητας, αλλά και στο επιτιθέμενο αστικό μπλοκ, που επιχειρεί την πιο βάρβαρη «επανάδρυση» του καπιταλισμού; Βρίσκεται στο αποφασιστικό πεδίο της πολιτικής τακτικής. Όχι οποιασδήποτε τακτικής, αλλά μιας πολιτικής τακτικής με στρατηγικό πρόσημο και μακροπρόθεσμο ορίζοντα. Μιας πολιτικής που συνενώνει τη θεωρία με την πράξη, τις τρέχουσες κινηματικές μάχες με τη στρατηγική, την προλεταριακή εμπροσθοφυλακή με μια ευρύτατη κοινωνική συμμαχία, το κόμμα με το μαζικό κίνημα. Μιας τακτικής που βοηθάει τις μάζες να πειστούν όχι με διδαχές από άμβωνος αλλά μέσα από την πείρα τους - για την ακρίβεια, μέσα από την αλληλεπίδραση της πείρας με τη θεωρία της ανατροπής και της επανάστασης. Μιας τακτικής που κοντράρει την κεντρική στρατηγική του κεφαλαίου στη δεδομένη ιστορική περίοδο, προκαλεί ρήγματα κι ανατροπές, συνδέει το υπαρκτό με το ζητούμενο επίπεδο συνείδησης, αλλάζει τους κοινωνικοπολιτικούς συσχετισμούς κι επιταχύνει τους σπασμούς, τις επαναστατικές συγκρούσεις που θα θέσουν και θα λύσουν -ελπίζουμε κι επιδιώκουμε σε όφελος των εργαζομένων- το ζήτημα της εξουσίας.

Με αυτές τις ιστορικές προκλήσεις και με τη στρατηγική προσπάθεια του συστήματος να ανασυγκροτηθεί, ώστε να απαντήσει στη δομική του κρίση, συνδέεται σήμερα η πολιτική του συνολικού αντικαπιταλιστικού πολιτικού μετώπου. Του πολιτικού μετώπου που δρα με την εργατική αντίληψη-πρακτική για την πολιτική κι έχει κοινωνικοπολιτική διάσταση και «πόδια» κι είναι δυναμική διαδικασία, όχι στατικό σχήμα ή πολιτική μορφή με τη στενή -και μάλιστα αυτήν της αστικής πολιτικής- έννοια του όρου. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο το μέτωπο έχει και πρέπει να έχει στρατηγική σημασία - ανεξάρτητα από τις τακτικές μορφές που παίρνει και θα παίρνει σε κάθε φάση. Επιπλέον, γι' αυτόν ακριβώς το λόγο αντιμετωπίζουμε το αντικαπιταλιστικό πολιτικό μέτωπο -σε άλλο επίπεδο, ασφαλώς, σε σχέση με το κόμμα- ως τμήμα της επαναστατικής πρωτοπορίας, αλλά και ως κριτήριο του αν και κατά πόσο το κόμμα αποτελεί στην πράξη και όχι στα λόγια ηγεμονική δύναμη των μαχόμενων αντικαπιταλιστικών κι επαναστατικών δυνάμεων.

Γύρω από το ζήτημα του πολιτικού μετώπου υπάρχει μια πλούσια όσο και αντιφατική

εμπειρία. Έχουμε πίσω μας τα Λαϊκά Μέτωπα και το ΕΑΜ, πιο πρόσφατα τα αντινεοφιλελεύθερα κι αντιπαγκοσμιοποιητικά μέτωπα, τη Λατινική Αμερική, τις αραβικές εξεγέρσεις. Στο Κείμενο Εργασίας επιχειρούμε να συνομιλήσουμε με αυτές τις εμπειρίες, και ταυτόχρονα να διαλεχθούμε αυτοκριτικά με τις δικές μας - ιδιαίτερα τις ελπιδοφόρες εμπειρίες και προοπτικές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Απ' αυτή την άποψη, δεν αρκούμαστε απλώς στη διακήρυξη της στρατηγικής σημασίας του αντικαπιταλιστικού μετώπου. Προσπαθούμε, πρώτα απ' όλα, να αναδείξει τα βασικά στοιχεία που οφείλει να έχει για να είναι αποτελεσματικό: να χτίζεται πάνω στις κύριες διαχωριστικές γραμμές που θέτουν το σύστημα, η κυρίαρχη αστική στρατηγική και η εξέλιξη της ταξικής πάλης, να συνδέει την πάλη αυτή με τον επαναστατικό δρόμο, την επανάσταση και την κομμουνιστική απελευθέρωση, να συνδυάζει την ευρύτερη αντικαπιταλιστική ενότητα με τη δημοκρατική διαπάλη για την ηγεμονία των κομμουνιστικών τάσεων και τον ανώτερο μετασχηματισμό των διαφόρων επιπέδων αντικαπιταλιστικής συνείδησης που υπάρχουν και πρέπει να υπάρχουν εντός του, να συνδυάζει το από τα πάνω με το από τα κάτω, να υπηρετείται από έναν πλούτο κοινωνικοπολιτικών μορφών κι όχι απλώς από μια κεντρική μορφή - την οποία βεβαίως επιδιώκουμε.

Παράλληλα, επιχειρούμε να απαντήσουμε στο πώς υλοποιείται αυτή η λογική στις σημερινές συνθήκες, κι εδώ καθοριστική είναι η ιδέα της αλλαγής του χάρτη στην Αριστερά, του μαζικού πόλου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Από αυτήν ακριβώς τη σκοπιά, επιχειρούμε να αποτιμήσουμε το πρώτο μας βήμα στην κατεύθυνση του πόλου, την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, και να σκιαγραφήσουμε με φιλόδοξο τρόπο τα επόμενα βήματα και σε ότι αφορά την ΑΝΤΑΡΣΥΑ αλλά και ευρύτερα στην κατεύθυνση του πόλου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς. Η συζήτηση πάνω στο Κείμενο Εργασίας - αλλά και η κυριακάτικη με αιχμή τις εκλογές - ελπίζουμε να δώσει νέα πνοή στην κατεύθυνση αυτή. Πνοή που θα συναντιέται με τα μαζικότερα ρεύματα αντικαπιταλιστικής ριζοσπαστικοποίησης, θα σπάει το τσόφλι της υπαρκτής εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς και **θα αναδεικνύει την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε καταλύτη συνδιαμόρφωσης** μια πραγματικά **υπολογίσιμης αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς.**

Αγαπητοί σύντροφοι και συντρόφισσες!

Έχουμε την τύχη να ζούμε σε εποχή μεγάλων προκλήσεων, που δεν μας αφήνει να πλήξουμε. Σε μια ιστορική εποχή που εμπεριέχει τεράστιες δυνατότητες αλλά και ασύλληπτες δυσκολίες για τις σύγχρονες απελευθερωτικές απόπειρες. Με τέτοια ιστορική συνείδηση κι ευθύνη οφείλουμε να αντιμετωπίζουμε τη συλλογική σκέψη και πράξη μας, ώστε να κάνουμε την αντικαπιταλιστική επανάσταση και την κομμουνιστική απελευθέρωση δύναμη ικανή θα συνεγείρει το νου και τη δράση χιλιάδων εργαζομένων και νέων, από σήμερα, από την πάλη για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης, ως την κοινωνία των ελεύθερα συνεταιρισμένων παραγωγών.

Θάναι πολλοί μαζί μας σε τούτο το όμορφο και συναρπαστικό ταξίδι. Ο Ναζίμ Χικμέτ, να μας θυμίζει με τους στίχους του πως «τις πιο όμορφες μέρες μας δεν τις έχουμε ζήσει ακόμα»! Ο Γιώργος, να μας παροτρύνει πως «έρχεται η δική μας εποχή»! Ο αθεράπευτος εραστής του κομμουνιστικού μας ζητούμενου, ο Κώστας. Ο Θανάσης με τη μεγάλη καρδιά και το αυθεντικό χιούμορ, αλλά και ο Τάσος που τόσο γρήγορα «έφυγε» από κοντά μας. Οι σύντροφοι που συνεχίζουν να κρατούν ψηλά τις σημαίες της εξέγερσης του Πολυτεχνείου κι εκείνοι που τους στιγμάτισε η ρωγμή του 1989, η οποία ακόμη παραμένει ανοιχτή και περιμένει τη δικαίωσή της - κι ακριβώς γι' αυτό τους θέλουμε δίπλα μας, μαζί μας. Τα δεκάδες μέλη της ν.ΚΑ που 20 χρόνια αλλά και σήμερα αιμοδοτούν με φρεσκάδα την προσπάθειά μας κι εκείνος ο σύντροφος που μόλις χτες πήρε τη δική του θέση στην προσπάθειά μας. Πάνω απ' όλα, όμως, **θάναι μαζί μας οι δεκάδες νέοι σύντροφοι που μας περιμένουν και τους περιμένουμε για να ταξιδέψουμε μαζί, κοινοί επιβάτες, τιμονιέρηδες, χαρτογράφοι και κωπηλάτες στις επαναστατικές καραβέλες του 21ου αιώνα, με στόχο τη δική μας ανακάλυψη του κομμουνιστικού μέλλοντος της εποχής μας.**

Το γραφείο της Π.Ε. του ΝΑΡ, Μάρτιος 2012

